Preiļu rajona CENTRĀLĀ BIBLIOTĒKA

VISU ZEMJU PROLETĀRIEŠI, SAVIENOJIETIES!

ĻENINA KAROGS

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS PREIĻU RAJONA KOMITEJAS UN PREIĻU RAJONA TAUTAS DEPUTĀTU PADOMES LAIKRAKSTS

Iznāk kopš 1950. gada 29. marta Nr. 73 (5922) Ceturtdien, 1989. gada 22. jūnijā Maksā 3 kap.

Tikšanās ar tautas deputātiem

Aizvadīts PSRS Tautas deputātu kongress. Deputāti atgriezušies mājās un tagad tiekas ar saviem vēlētājiem, stāsta par kongresa norisi, iespaidiem tajā, atbild uz vēlētāju jautājumiem, uzklausa viņu norādījumus.

Pagājušo sestdien ap 200 preiliešu, agloniešu, kā arī lauku iedzīvotāju Preiļu kinoteātrī «Ezerzeme» tikās ar PSRS tautas deputātiem — Latvijas PSR Ministru Padomes priekšsēdētāja vietnieku **Alfrēdu Čepāni**, kas ievēlēts 709. Daugavpils teritoriālajā apgabalā, un rakstnieci **Marinu Kosteņecku**, kas pārstāv 312. Preiļu nacionāli teritoriālo apgabalu.

Tikšanos atklāja un vadīja Latvijas KP rajona komitejas pirmais sekretārs **Viktors Tračums**.

Vispirms runāja Alfrēds Čepānis. Viņš pateicās preiliešiem par uzticību, ka atdeva savas balsis par viņu, atzīmēja, ka tādas demokrātiskas vēlēšanas bija pirmo reizi, līdz šim — tikai balsošana. Alfrēds Čepānis atcerējās pavadītos darba gadus Preiļos partijas rajona komitejas pirmā sekretāra amatā, atzina, ka te kļuvis garīgi bagātāks, ieguvis dzīves pieredzi.

Pievēršoties PSRS Tautas deputātu kongresam, Alfrēds Čepānis teica, ka uz turieni viņš devies ar lielākām cerībām nekā ir guvums, pārrodoties mājās. Domājis, ka Latvijas tautas sūtni no kongresa pārvedīs republikai politisku un ekonomisku suverenitāti. Viņš uzsvēra tēzi: galvenais — stiprs centrs ir stipras republikas, runāja par to, ka kongresa deputāti no tribīnes daudz kritizēja, bet maz izteica konkrētu ierosinājumu mūsu zemes ekonomikas nostabilizēšanā. Līdz kongresa beigām demokrātiski domājošu deputātu, pēc Alfrēda Čepāņa domām, kļuva arvien vairāk.

Marina Kosteņecka uzsvēra, ka vēl tikai mācāmies domāt (tas attiecināms arī uz deputātiem), un šis process ir sarežģīts. Kongress parādīja, viņa teica, ka arī mazākumam nereti ir taisnība, ka domu plurālisms ir jāņem vērā, bet bieži vien mums pietrūkst kultūras uzklausīt vienam otru. Tas bija vērojams arī kongresā.

Abi tautas deputāti atbildēja uz daudziem vēlētāju jautājumiem. Tie bija daždažādi: par politiku, ekonomiku, sadzīvi. Pieņemami, diskutējami, apstrīdami.

Domājams, ka divarpus stundas ilgā vēlētāju tikšanās ar saviem deputātiem Preiļu kinoteātrī deva gandarījumu visiem, jo ritēja atklāta, konstruktīva saruna, neko nelaķējot, neko neslēpjot, tīri demokrātiski, kā līdzīgam ar līdzīgu.

Tautas deputāti Alfrēds Čepānis un Marina Kosteņecka ar vēlētājiem tikās arī Līvānos.

J. GURGONS

— Kravas taksometrs jūsu rīcībā, — tie varētu būt kravas taksometra (Līvānos) vadītāja Aleksandra Stroda (attēlā) teiktie vārdi. Viņa darba vieta — Jēkabpils 8. autokombināta Līvānu filiāle. A. Strods kopš 1969. gada brauca uz refrižeratora. Tālie reisi, veselu nedēļu prom no mājām. Līdzko radās iespēja strādāt uz kravas taksometra, viņš kļuva par palīgu līvāniešiem. Par viņa atbilstību šim amatam bija pārliecināta arī filiāles vadība, jo Aleksandrs Strods raksturojas kā laipns, atsaucīgs, godīgs cilvēks.

J. SILICKA foto

Pārskats

par piena izslaukumiem rajona saimniecībās (pēc agrorūpniecības apvienības «Preiļi» dispečerdienesta datiem)

Saimniecība	Izslaukts no govs jūnija II desādē	+, — salīdz. ar iepriekšējo dekādi (kg)	+, — salīdz. ar to pašu laiku 1988. g. (kg)
«Sarkanais Oktobris»	18,4	—	—1,0
Ļeņina	16,0	—	—2,5
«Sarkanā ausma»	15,5	—0,8	+0,3
Dzeržinska	15,0	—0,3	—0,2
«Dzintars»	14,5	—0,1	+2,0
«Rožupe»	14,1	—0,1	+0,5
«Nākotne»	14,3	—0,4	+1,4
«Rožupe»	14,1	—0,1	+0,5
Kirova	14,1	—0,2	+0,6
M. Gorkija	14,0	—0,3	+1,2
K. Marksa	13,7	+0,1	+1,5
Raiņa	13,6	+0,2	+0,3
«Zelta vārpa»	13,5	—	+0,3
«Jersika»	12,7	—0,2	—0,3
«Ezerciems»	12,6	—0,4	—
«Dubna»	12,4	+0,2	+2,2
Aglonas p. s.	11,9	—0,5	+0,5
«Sīļukalns»	11,8	+0,1	+0,3
«Vārkava»	11,5	—0,1	—0,1
Suvorova	11,4	—0,4	—1,0
Rudzātu p. s.	11,3	—0,1	+0,1
RAJONĀ	14,0	—0,1	+0,4

RIT — LIGO SVĒTKU LAIKRAKSTĀ:

Saruna ar vienu no galvenajiem rajona Jāņiem.

Fotoeskats jubilāra, ceir desmitgadnieka kolhoza «Sarkanais Oktobris» ikdienā.

Par mīlestību par Ligo un... ligo, ligo!

PADOMJU DZIMTENĒ

PĻAUJMAŠĪNA NOMNIEKAM

ĻUBERCI (Maskavas apgabals). Ļubercu apvienība «Uhtomska rūpnīca» sākusi ražot vieglu miniatūru pļaujmašīnu piemājas saimniecībām. Tā sver mazliet vairāk par četriem kilogramiem. Ar to var nopļaut zāli celmalās un starp krūmiem. Salīdzinot ar iepriekšējo paraugu, šis modelis «zaudējis» 30 kilogramus. Pļaujmašīnai izlaidīs maināmu mehānismu sēriju: rotorkultivatoru, laistīšanas un miglošanas sūkni un ierīci nažu asināšanai.

PABALSTS VETERĀNIEM

MAGADANA. Vienreizēju piecu tūkstošu rubļu pabalstu saņēmis Pevekas arktiskās ostas strādnieks, darba un kara veterāns A. Sarkisovs. Viņš aizgājis pelnītā atpūtā. Uzņēmums viņam un citiem veteāniem katru mēnesi izmaksās 50 rubļus papildus pensijas. Tāds lēmums pieņemts ostas darba kolektīva konferencē. Tur noteica arī vienreizējā pabalsta apmēruš — no pusotra tūkstoša līdz pieciem tūkstošiem rubļu atkarībā no darba stāža uzņēmumā.

TATĀRU UN ČUVAŠU VALODĀ

UĻJANOVSKA. Apgabala televīzija sagatavojusi pirmos televīzijas žurnālus tatāru un čuvašu valodā. Tiem dots nosaukums «Sākotne» un «Mantojums». Vietējo padomju deputāti iestājas par to, ka šīm programmām jākļūst regulārām. Pēc viņu iniciatīvas no centralizētajiem fondiem piešķirti papildus līdzekļi divu jaunu televīzijas redakciju organizēšanai. Tajās uzaicināti strādāt Kazaņas un Čeboksaru universitāšu absolventi.

TASS

Rajona laukos pirmsjāņu nedēļā

☐ **Sobrīd lopbarības sagatavošanā ir dabās diktēts apstāšanās brīdis. Lai gan stiebrzāle un citi zālāji ir pilnbriedā un praktiski garumā un kupluma vairs nestiepjas, pļāvumu var izmantot tikai skābsiena un skābbarības gatavošanai.**

Tā arī M. Gorkija kolhozā tvertnēs ieliktas 2 390 tonnas zaļās masas. Pašlaik vēl īsti nevar zināt, cik no tā būs skābsiena un cik tonnu skābbarības.

Pavisam kolhozā plāno sagatavot 3 000 tonnu skābsiena un tikpat daudz tonnu skābbarības. Ja šī lopbarība būs pietiekami un labā kvalitātē sagatavota, tad nākamajā ziemošanas periodā ganāmpulkam barības pietiks.

Galēnieši, tāpat kā visi citi rajona iedzīvotāji, gaida siena laiku. Plānots, ka šogad jāsagatavo 250 tonnas siena.

* * *

☐ **Pirmsjāņu lietus dāsni padzirdināja sakņaugu, zāļāju un graudaugu tīrumus. Aug bietes, aug nezāles (kur lauki pavirši ravēti), tīrumu kopšanas rūpju pietiek saimniecību galvenajiem agronomiem.**

Laikā sētās, izravētās, vagotās un virsmēslotās lopbarības bietes pagaidām visražīgāk saaugušas Ļeņina kolhozā. Tas saimniecības laužu pūliņu rezultāts, jo biešu audzēšanā viņi šogad iztiek bez viesstrādniekiem.

Labu ražu šogad sola kolhoza «Rožupe» miežu lauki. Arī tīri, brangi noauguši. Tāpēc pie kolhoza «Rožupe» priekšsēdētāja Jāzepa Brakovska līgotāji šogad var droši dziedāt seno latviešu līgodiesmu: «Alu, alu, Jānatēv, tev ir mieži tīrumā...».

Skaists ābolinš ir M. Gorkija kolhozā. Jācer, ka to izdosies savlaicīgi un kvaliatīvi novākt, un saimniecības piena devējām nākamziem ažaids būs krietns.

Iekopti tīrumi, kuri sola bagātu ražu, ir agrofirmā «Sarkanais Oktobris». Šogad šķiet, ka ražīgāki lauki būs arī padomju saimniecībā «Rudzāti».

...Bet atkal nezālaini ir kolhoza «Dubna» lopbarības biešu tīrumi. Īpaši augstu ražu laikam nedos arī retie biešu lauki padomju saimniecībā «Aglona» un «Rušona».

* * *

☐ **Govis laidarā ir visās rajona saimniecībās. Bet ar to slaukumu tā ir, kā ir.**

Visas saimniecības ir apsteigušī agrofirmas «Sarkanais Oktobris» lopkopības darbinieki, kur no katras govs pašlaik vidēji slauc 18,4 kilogramus piena. Tiesa, pagājušā gada Jānudienas priekšvakarā arī agrofirmā piena slauca par 1 kilogramu vairāk nekā šogad. Bet labāk lai par šīsvasaras piena laiku stāsta agrofirmas «Sarkanais Oktobris» galvenā zootehnike Jelena Korotkova:

— Meinraibo govju grupā vlaugstākos izslaukumus no savas grupas govīm ir panākusi Anatalja Juganova — 4 508 kilogramus piena no vienas govs. Nedaudz atpaliek Tatjana Rubļova, kurai izslaukumi no katras aprūpējamās govs ir 3 924 kilogrami, Feklenija Danilova — 3 817 kilogrami un Marija Vasiljeva — 3 721 kilograms. Tik augstus darba rezultātus agrofirmas lopkopējiem izdevies sasniegt pirmoreiz. Jau šodien var paredzēt, ka izcilnieces iegūs no savām aprūpējamām govīm deviņi tūkstoši un varbūt pat vairāk kilogramu piena gadā. Viņas visas strādā fermā «Progress».

Starp Latvijas brūno govju slaucējām pagaidām labākie darba rādītāji ir Lidijai Ručinai — 1 896 kilogrami un Annai Meluškānei — 1 864 kilogrami piena no katras govs.

Lūk, tā strādā mūsu pirmrindnieki. Ja visu saimniecību lopkopēji līdzinātos riebinietēm, vai vismaz daļēji pietuvotos šiem rādītājiem. Jāņu siera netrūktu ne lauku, ne pilsētu mājās.

A. IĻJIŅA

Cīņu ugunīs

← 1941. GADA 22. JŪNIJĀ SĀKĀS LIELAIS TĒVIJAS KARS

Iestājas agrs un silts pavasaris. Sāka pogot lakstīgalas, kūkot dzeguzes. Bērzu birzis bija pilnīgi sazaļojušas, upišu malās un mežu laukumiņos ziedēja vizbulītes.

Bija 1941. gada 5. maijs (pēc vecā stila — 22. aprīlis), un Jānis Kāršenieks svinēja savu 27. dzimšanas dienu. Visi jutās laimīgi — gan Jāņa vecāki, gan māsas un brāļi. Un neviens nevarēja pat iedomāties, ka pēc četriem gadiem tēva mājās Jānis pārnāks kā Lielā Tēvijas kara invalīds.

1941. gadā sākās visnežēlīgākais karš pasaules vēsturē, kurš paņēma desmitus miljonu cilvēku dzīvību. Aiz hitleriešiem palika nāves un posta lauki. Līdz pamatiem tika nodedzinātas pilsētas, ciemati un sādžas, nopostīti labības tīrumi. Netika saudzētas ne sievietes, ne sirmgalvji, ne bērni. Simti, tūkstoši cilvēku tika ar varu sadzīti un ieslēgti šķūņos, noliktavās un dzīvi sadedzināti. Vai var būt vēl lielāka cietsirdība un nežēlība pret cilvēci!

Fašisms parādīja savu īsto seju, un pret to cīnījās arī 201. latviešu strēlnieku divīzija, kuras sastāvā atradās sakarnieks Jānis Kāršenieks.

Kad sāka organizēt divīziju Gorohovecas nometnē, visi darbojās ar lielu entuziasmu. Nevienu nevajadzēja nedz pierunāt, nedz arī kādam ilgi skaidrot, kādēļ tas vajadzīgs un darāms. Ikviens centās apgūt visu militārās apmācības programmā paredzēto. Tieši šajā nometnē sakarnieku pienākumus mācījās Jānis Kāršenieks. Kāpēc vīri tā centās, tas bija gluži labi saprotams: divīzijā pulcējās latviešu tautas revolucionārais aktīvs. Daudzi, tāpat kā Jānis Kāršenieks, bija rūdījušies pagrīdes darbā buržuāziskajā Latvijā. Šiem ļaudīm netrūka nedz politiskā apziņguma, nedz kara mērķu izpratnes.

Pavēli par izbraukšanu uz fronti visi uzņēma kā prieka vēsti. Līdzīgu sajūsmu Gorohoveca gan laikam nekad netika pieredzējusi. «Uz fronti braucām dziedādami,» vēlāk stāstīja tēvs, «un ar tādu optimismu, it kā nu jau dotos tieši uz Latviju, cieši pārliecināti, ka mūs nevar aizkavēt nekādas grūtības un ka nav tāda ienaidnieka, kas varētu būt par šķērsli».

Šādu noskaņojumu, protams, varēja tikai apsveikt, taču lielajai sajūsmai bija arī savas ēnas puses.

Divīzija tika iekļauta pirmajā triecienarmijā, un tā izlādējās no ešeloniem Mitišču stacijā, apmēram 20 kilometrus uz ziemeļiem no Maskavas.

1941. gada decembra sākumā divīzija iekļāvās aktīvās armijas rindās.

Piemaskavas sniegotajos plašumos 201. latviešu divīzija pirmo reizi sastapās ar nāvi kaujas laukā. Kaujas pie Maskavas bija ļoti sīvas, vīri cīnījās dienu un nakti. Pirmajās kaujās pie Narofominskas, kad visa apkārtne vārījās kā raganu katlā, tika ievainots kājā sakarnieks Jānis Kāršenieks. Pēc izveseļošanās vinš atgriezās divīzijā, stipri kliboja — ievainotais celis gandrīz nelocījās. Un tomēr kauju laikā viņš turpināja savus tiešos sakarnieka pienākumus.

Kā zināms, sakarniekiem rūpju allaž gana. Visbiežāk vadus kā šujamos diegus lēveros savīlosa smago ieroču uguns. Taču nepārtraukti tālruņa sakari ir nepieciešami, jo laikus norādīts mērķis pašu artilēristiem bieži vien izšķir kaujas iznākumu. Palīdz apklusināt pretinieka ugunspunktus, kā arī priekšniecība var dot vajadzīgos rīkojumus un pavēles kritiskā brīdī.

Pēc katras apšaudes vadi nušu, un jāsteidz tos labot. Sakarniekam jādodas iekšā bīstamajā apšaudes zonā. Nejaušība, skarba un nepārsūdzama, var nogāzties no pelēcīgajām debesīm jebkurā brīdī. Bet to nedrīkst nemt vērā. Viņš tomēr — bez liekas un drudžainas steigas. Nevajadzīga pārdrošība ne vienu vien reizi ir beigusies ar sakarnieka bojāeju.

1941. gada 26. decembrī 201. latviešu strēlnieku divīzijai iedala 33. armijas trieciengrupā uzbrukumam Borovskai. Ierindā pēc ievainojuma vēl ne gluži vesels, atrodas arī Jānis Kāršenieks. Nākamā gada janvārī Borovska tiek atbrīvota. Pēc kaujām pie Narofominskas un Borovskas divīziju pārsūta uz Ziemeļrietumu fronti.

Vagonu riteņi klaudz sliežu sadurās, un buferi aukstumā smilkst. Par spīti visām nelaimēm, postam un sīvajām kaujām, latviešu strēlnieku vagonos skan dziesmas, dzirkstī humors un asprātības. Un, lūk, jau klāt frontes galvenā stacija — Ļubnica. Pēc izkāpšanas divīzijas spēki sāka koncentrēties Čašiņas rajonā, lai pēc tam tālāk virzītos uz nosprausto mērķi — Staraja Rusu (protams, iepriekš vēl neviens nezināja, kur tiks virzīti divīzijas spēki).

Dziļš sniegs. Bargs sals. Elpa gandrīz vai sastingst gaisā, un ik dvašas vilciens krūtīs dur kā ar adatu. Negulētas naktis garos un nogurdinošos pārgājienos, dažreiz tiek nosnaustas pāris stundas dienā baltajās sniega kupenās.

Ko lai dara, — karā ēd un guļ nevis tad, kad un kur grib, bet gan tad, kad un kur to atļauj apstākļi. Maza atpūta, un atkal ceļā. Strēlnieku priekšā plaša zemiene. Polas un Lovates palienes. Vieta klaja. Šur tur melno vientuļi vītoli, ko šeit valdošais ziemeļrietumu vējš noliecis uz dienvidaustrumiem. Dažviet krūmāji. Vējš pierimis, taču joprojām vēl dzenā nule uzsnigušo sniegu. Zemās mākoņu skrandas nozudušas. Kuru katru dienu var gaidīt atkal sliktus laika apstākļus pārgājienam.

Kopš februāra izcīnījusi niknas uzbrukuma kaujas vāciešu Demjanskas grupējuma ārējā ielenkuma lokā, martā 201. latviešu strēlnieku divīzija ieņēma jaunas pozīcijas Staraja Rusas apkaimē. Vēlāk izrādīsies, ka šeit ar mainīgām sekmēm divīzijas kaujinieki būs spiesti karot divdesmit divus mēnešus. Visapkārt briesmīgi purvi, un pavasarā škīdoni ceļi neizbraucami. Puiši smējās — citu zemi vārgā būt radījis dievs, bet šajā vietā gan rīkojies pats sātans.

Bet visvairāk strēlniekus nomocīja 1942. gada pavasaris, kad sākās palu laiks. Vairāk nekā mēnesi divīzija tika atgriezta no apgādes daļām. Gaisa telpu pārvaldīja vāciešu aviācija. Nebija iespējams pievest ne produktus, ne munīciju. Lidmašīnas varēja nomest tikai ļoti niecīgu pārtikas devu. Un tā strēlniekiem labu laiku bija jāpārtiek no zaļiem zālītes asniem, kas spraucās laukā no ciņiem.

Pienāca 1942. gada 21. marta skaidrais, aukstais rīts. Tas sākās ar pretinieka brāzmainu smagās artilērijas viesuļuguni. Sprādzienu elles troksnī papildināja lidmašīnu mestās bumbas. Šaubu vairs nebija — tas ir pretuzbrukums. Fašisti pārgāja uzbrukumā gar Staraja Rusas — Ramuševas — Demjanskas šoseju, lai savienotos ar aplenktajām vācu armijas daļām. Vairākas diennaktis divīzija, pa pusei ielenkta, nemitīgās kaujās aizstāvēja savas pozīcijas un tikai marta beigās atgāja uz jaunu aizsardzības līniju Bainova — Vzgļadi, kur tad arī izturēja visas kaujas, neatkāpdamās ne par soli. Divīzija likvidēja visus fašistu mēģinājumus izlauzties pa šoseju uz dienvidiem.

Šajās divīzijai tik grūtajās dienās elles darbs bija sakarniekiem. Nepaspēj vēl lāgā atjaunot sakarus, kad atkal kaut kur vadi pušu. Šajās bargajās dienās kara gaitas izbeidzās sakarniekam Jānim Kāršeniekam. Viņš tika kontuzēts un demobilizēts uz aizmuguri — smags ievainojums galvā. Kā tas notika?

Jānis Kāršenieks pagūst tikt līdz pārrautajam vadam, kad pēkšņi gaiss iedrebas un pārplīst kā niknā negaisā. Birst blīva mīnu krusa. Vareni zemes gabali un akmeņi sajaucas kopā ar gaisu... Sakarnieks pat nespēj sajust sāpes galvā, kad jau zaudēta samaņa.

Četras kaujas medaļas, viena no tām «Par drošsirdību», ko mans tēvs Jānis Kāršenieks izpelnījās šajā tik īsajā un tomēr karavīram tik garajā laikā, manuprāt, apliecina, ka viņš nav sevi žēlojis, lai mūsu Dzimtene būtu brīva un laimīga.

No brīža, kad tēvs izveseļojās un pārnāca mājās, viņam reizēm no kāda nieciga uztraukuma jeb arī prieka brīžos raustījās valoda. Un katru reizi, kad runāja tēvs un viņam sāka raustīties valoda, es atcerējos kara gaitas, par kurām bezgala daudz tika stāstīts.

Pēc kara, kad Līvānos tika izveidots graudu un siena pieņemšanas punkts, Jānis Kāršenieks tika norīkots darbā par tā vadītāju.

Mazliet vēlāk tēvam tika piešķirta Lielā Tēvijas kara otrā invaliditātes grupa un republikāniskā personālā pensija. Taču tēvs joprojām turpināja strādāt pieņemšanas punktā par vadītāju, neskatoties uz to, ka veselība ar katru dienu kļuva slikināku. Sūrstēja kara rētas: naktīs stipri sāpēja galva, streikoja sirds un smeldza kādreiz savainotā kāja.

Uz Līvāniem veda gan sienu, gan graudus. Tas viss gūlās uz otrās grupas invalida pleciem. Atceros, ka tēvs bieži vien atgriezās mājās vēlu, citām reizēm pat nakšņoja darba vietā, jo mašīnas ar graudiem ražas novākšanas laikā nāca viena pēc otras. Tās vajadzēja pieņemt, pēc tam graudus kaltēja un transportēja tālāk dzelzceļa vagonos. Tas bija titānisks darbs, būt visur — gan pie svariem, gan pie kaltes, gan pie vagonu iekraušanas, kur nu vēl pieņemt sienu un nokārtot dokumentus.

Neskatoties uz visu, grūtais darbs graudu pieņemšanas punkta vadītāja amatā, kur katru dienu bija jāieelpo vairāki kubikmetri graudu putekļu, it sevišķi pie kaltes, lika sevi manīt. Lika sevi manīt arī senās kara rētas. 1970. gada 28. martā komunists Jānis Kāršenieks nepilnu 56 gadu vecumā atvadījās no dzīves.

Jānis Kāršenieks nesaudzēja sevi ne pie Narofominskas un Borovskas, nesaudzēja sevi pie Staraja Rusas purviem, nesaudzēja sevi arī miera laika darbā.

Būt visur un palīdzēt ikvienam — bija Jāņa Kāršenieka dzīves devīze. Ar to arī viņš mira. Mira kā cilvēks, kurš kvēli mīļoja savu Latviju un pārējos cilvēkus.

A. KĀRŠENIEKS,
komunista J. Kāršenieka dēls

Atceroties kara gadus

Atvaļinātais apakšpulkvedis, N. Pučkovs, kurš kara gados dienēja sevišķu uzdevumu virsnieku un apsardzes grupā pie Padomju Savienības maršala G. Žukova.

Maskavietis, atvaļinātais apakšpulkvedis N. Pučkovs Lielā Tēvijas kara smagos ceļus izgāja blakus slavenajam karavadonim G. Žukovam bet vēlāk viņa vadībā dienēja līdz 1958. gadam.

Būdams karavadoņa personīgajā apsardzē, Nikolajs Pučkovs izpildīja dažādus viņa norādījumus. Tagad N. Pučkovam ir 75. gads, bet viņš ir mozs, iekšēji organizēts, saglabājis labu atmiņu. Dzimis Piemaskavā, Stupinas rajona Karpovā, agri ieķāpties darba gaitās. Kolomnā pabeidza aarodskolu, līdz 1933. gadam rūpnīcā strādāja par atslēdznieku. Vēlāk Maskavā rūpnīcā «Sarkanais proletārietis» bija stahanovietis. No 1936. līdz 1938. gadam bija virsdienestā Kijevas sevišķā kara apgabala aviodesanta daļā, bet 1939. gadā viņu iesauca dienestā Valsts drošības orgānos.

Par savas dzīves svarīgāko un nozīmīgāko posmu N. Pučkovs uzskata dienestu ģenerāļa, bet vēlāk — maršala G. Žukova vadībā.

Izcilais padomju karavadonis pret saviem dienesta biedriem izturējās kā vecākais biedrs.

— 1941. gadā G. Žukovu iecēla par Rezerves frontes pavēlnieku. Mēs izbraucām uz karadarbības rajonu pie Jeļņas. Pavēlnieks katru dienu bija karaspēka daļās, priekšējās pozīcijās, iepazinās ar apstākļiem. Drīzumā G. Žukova vadībā tika veikta kara gaitā pirmā veiksmīgā uzbrukuma operācija, kuras gaitā fašistu karaspēka triecienгrupējums cieta graujošu sakāvi, un tika atbrīvota Jeļņa, — stāsta N. Pučkovs.

— Vienreiz Ļeņingradas aizstāvēšanas kritiskajās dienās (1941. gada septembris) G. Žukovs, kurš bija norīkots par Ļeņingradas frontes pavēlnieku, mums, personīgās apsardzes virsniekiem, pavēlēja atdot priekšējās kaujas pozīcijās esošajiem karavīriem granātas, prettanku ieročus, automātus, atstājot sev tikai personīgos ieročus. Karavadonim galvenais bija ne sava personīgā drošība.

Pēckara gados N. Pučkovs arī bija kopā ar maršalu, pavadīja viņu ārzemju braucienos uz Indiju, Birmu, Dienvidslāviju. Bet brīvajā laikā kopā gāja zvejā, medībās. Bieži atcerējās kara gadus.

Virspavēlnieka galvenās mītnes pārstāvis dies koordinēt karadarbību Kurskas lokā.

Padomju Savienības maršals G. Žukovs ierade-

TASS fotohronika

REZONANSE

Kas atlīdzinās mūsu zaudējumu?

REZONANSE

Es, bijusī Sanaužu ciema iedzīvotāja, izlasījusi «Ļeņina Karogā» mana kaimiņa, tautas kontroles komitejas inspektora F. Ņikiforova rakstu, nevaru klusēt.

Vācu okupācijas laikā mēs, krievu tautības iedzīvotāji, tikām nežēlīgi vajāti. Es esmu viena no tiem, kuru dzīve ir samīdīta un apsmieta. Es un citi mani laikabiedri nekad neaizmirsīsim 1942. gada maiju, ko apraudājām mēs paši un mūsu bērni. 1942. gada maijā mūs, Latvijas krievu tautības iedzīvotājus, aizsūtīja katorgas darbos uz Vāciju. Ar varu visus savāca Vārkavas pagasta vecākā Beča vadībā. Man bija trīs bērni — sešu gadu, divu gadu un sešu mēnešu vecumā. Nacionālisti — fašistiskie aizsargi — izšķīra mani ar bērniem uz četriem gadiem. Mans vīrs tolaik bija slims, reiham viņš nebija vajadzīgs, un viņu pameta mājās.

No Vārkavas līdz Līvāniem mūs veda ratos aizsargu apsardzībā. Pajūgu bija vairāk nekā simts. Mūs no otrdienas līdz piektdienai ieslēdza bijušajā Līvānu kultūras namā bez ēdiena, gulējām uz kailas grīdas. Mūs apsargāja vietējie aizsargi. Piektdien mūs sasēdināja mašīnās un aizveda uz Daugavpili, bet tur kā lielus noziedzniekus ievietoja netīros lopu vagonos.

Vācijā es strādāju pārmērīgi grūtu darbu pie bagātiem muižniekiem un raudāju par saviem bērniem. 1945. gadā mūs atbrīvoja Padomju Armija, un es atgriezos mājās Sanaužos. Bērni bija izauguši un mani nepazina.

Manas prombūtnes laikā ģimeni bija piemeklējusi liela nelaime. Mans vīrs, Andrejs Harlamovs, bija dzimis Riebinu ciema Kustjukos. 1942. gada rudenī šajā sādžā noorganizējās antifašistiska pagrīde, slepus pa radio klausījās Maskavu. Vietējie aizsargi Puntuļa vadībā atmaskoja un 1942. gada decembrī apcietināja vietējos iedzīvotājus un aizsūtīja uz Rēzeknes cietumu. Tajā laikā mans vīrs kopā ar bērniem bija laukos pie sava tēva. Viņu arī nepažēloja, arestēja. 1943. gada 20. decembrī viņi visi bija sasisti Rēzeknes cietumā līdz nepazīšanai un nošauti Ančupānu kalnos: mans vīrs Andrejs Harlamovs un viņa tēvs Foka Harlamovs, tāpat arī Agurjans Harlamovs ar dēlu, Starfijs Harlamovs, Artemijs Balalajevs, Anatolijs Šutovs, Artamons Kolesnikovs.

1942. gada rudenī arestēja manu tēvu un aizveda uz Daugavpils cietumu, kur nežēlīgi sita gadu, vēlāk atlaida, jo nebija pierādījumu. Māte viena pati manas verdzības laikā audzināja trīs bērnus.

1946. gadā Daugavpils aprinķa sociālā nodrošināšana tikai trīs mēnešus maksāja man niecīgu pabalstu (bērniem) par vīru. Maksāt pārtrauca, jo arhīvos nebija dokumentu. Es vēl līdz šim laikam nevaru atgriezt sava vīra labo vārdu — fašisti visu pēc sevis iznīcināja.

Bet tagad pasakiet: kas mums iedēstīs birztalas pie bijušā Līvānu kultūras nama un stacijām Līvānos un Daugavpilī? Kas mums maksās pensiju par verdzību Vācijā? Kas atgriezīs mūsu bērniem bērnību? Kas apmaksās iznīcinātos sējumus un mājas, ko sadedzināja karš un bandīti? Varbūt to pateiks tādi gudri cilvēki, kā līvānieši — kara dalībnieks Gors un Vīksna? Viņus tādas vēstules, kā mana, neapmierina, un bez atbildes viņi tās neatstāj.

F. HARLAMOVA

Līvānos

Polemiskas piezīmes par dienestu armijā

Gribu izteikt savu viedokli par LTF Preiļu nodaļas valdes paziņojumu.

Kādreiz dienests armijā ilga trīs gadus. Un dienēju es 1,5 tūkstoši kilometru attālumā no dzimtās vietas. Bija jābūvē tautsaimniecības objekti. Tas bija pēckara laiks (1948. — 1950. g.). Mūsu karaspēka daļa (ja tas nav kara noslēpums) elektrificēja vienu no noslogotajiem dzelzceļa iecirkņiem Ziemeļurālos. Bija jādzīvo teltīs ziemā un vasarā. Atceros: pamosties, bet sega piesalusi pie telts, lai gan dežurants visu nakti kurinājis krāsnīti. Dienests nebija viegls. Baroja arī slikti. Daži no dienesta biedriem lūdza atsūtīt no mājām produktus. Man tādas iespējas nebija.

Armijā mehānisms ir specifisks, tas ir jāiedarbina ar vienu komandu, ar vienu pavēli — ātri, bez aizkavēšanās. Dažādi izskaidrojumi, debates te ir nevietā. Kur mēs nonāksim, ja mūsu armiju izvietosim pa «nacionālām» kazarmām? Vai tā nepārvērtīsies par «Bābeles pūli», kur katrs runā savā valodā un viens otru nesaprot? Protams, armija nav sastindzis organisms, kur kārtība ir noteikta un nemainīga uz mūžīgiem laikiem. Izmaiņas skars arī armijas skaitlisko sastāvu un dienesta terminus.

Protams, LTF izvirzītā jautājuma būtībā ir sava jēga. Taču jājautā mūsu pašu zēniem, vai viņi neklūs garīgi nabadzīgāki, ja dienēs «aiz ciemata», tepat «pāri ceļam»? Bet — ja viņi gribēs apskatīt valsti? Vai būs pareizi viņiem liegt tādas tiesības?

Un vai iespējams katras republikas teritoriālajā karaspēkā ietvert visa veida karaspēka daļas un ieroču šķiras, sagatavot visu profesiju speciālistus? Protams, nav iespējams. Tāpēc priekšlikums pāriet uz Brunoto Spēku komplektēšanu pēc teritoriālā principa, manuprāt, ir nereāls.

130. latviešu strēlnieku korpusa izveidošana pirms 45 gadiem bija vēsturiska nepieciešamība, lai celtu iedzīvotāju patriotisma garu Padomju Latvijas atbrīvošanai no vācu okupantiem. Ja uzskata, ka korpusa kodols bija 43. latviešu gvardes divīzija, kuras sastāvā bija 3 179 latvieši, 3 648 krievi, 702 ebreji, 157 ukraiņi, 67 baltkrievi, 95 tatāri, 43 poļi, 25 uzbeki, 37 čuvaši, pavisam — vairāk nekā trīsdesmit tautību pārstāvji, tad šo korpusu ar pilnu pārliecību var nosaukt par internacionālu.

Jājautā: kas latviešu puišiem traucē dienēt armijas internacionālajās daļās un kas visvairāk izrāda rūpes par to? Manuprāt tas nāk nevis no pašiem jauniesaucamajiem, bet gan no vinu vecākiem un atsevišķiem politiskajiem darboņiem.

Vecāku mīlestībai nav robežu. Būtu iespēja, dažas mātes un vecmāmiņas apmestos uz dzīvi blakus garnizonam, kur dienē viņu bērni. Es nenožēloju, ka, dienējot celtniecības karaspēka daļās, neapguvu kara tehniku, jo trīju mēnešu, kas mums bija paredzēti jaunkareivja kursa izejošanai, nepietiek, lai to pilnībā apgūtu. Toties es apguvu mieralaika profesijas: zemes racēja, mūrnieka, galdnieka, virpotāja, elektriķa — tās, kuras dzīvē man visvairāk noderēja. Un pēc daudziem gadiem, braucot pa šo dzelzceļa elektrificēto iecirkni, es ar lepnumu atcerējos, ka šeit ir ielikta arī mana darba daļa.

M. NOSKOVS

Līvānos

Nevaru piekrist

Diskusija par 1940. gada notikumiem Latvijā, redzams, nav apsīkusi tādēļ, ka tajā maz piedalās šo notikumu aculiecinieku. Daudzi no viņiem vēl ir dzīvi, bet ne jau katrs spējīgs redzēto aprakstīt uz papīra. Diskusija nebeidzas arī tādēļ, ka vēsturnieki maz pieskaras faktiem, kuri nav apstrīdami. Visiem, kas par to interesējas, taču zināms par 1920. gada (pašā Ļeņina akceptēto) Rīgas līgumu, kurā Padomju Krievija uz mūžīgiem laikiem atteicās no jebkādām pretenzijām uz Latvijas teritoriju. Tāpat tagad visiem labi zināms Maskavas ultimāts Latvijas valdībai 1940. gada jūnijā. Nesen televīzijā tika demonstrēts arī Molotova — Ribentropa pakta dokuments.

Preiļu rajonā, jādomā, patiešām nekādi līgumi netika slēgti, taču ja runājam par filozofiskajiem spriedelējumiem un 1940. gada notikumu pareizu izpratni (kā raksta F. Ņikiforovs), tad mans skatījums uz to laiku ir mazliet citāds.

Latgalē toreiz, protams, bija daudz sādžu, kuras apdzīvoja krievi. Un ne tikai nabadzīgu, bet arī turīgu, piemēram, — Baltmuiža Kalupes pagastā. Līdz 1940. gadam nekad netiku dzirdējis, ka starp dažādu tautību iedzīvotājiem būtu notikuši kaut kādi konflikti. Man personīgi nav nekāds brīnums, ka krievu iedzīvotāji Preiļu novadā Sarkano Armiju sagaidīja ar sajūsmu. Jo tā galvenokārt sastāvēja no tādas pašas tautības cilvēkiem, un tādā veidā iznāca, ka «наши пришли». Bet nevar taču caur rajona laikrakstā tik daudzinātās Sanaužu sādžas logu skatīties uz visiem rajona iedzīvotājiem un visu Latviju.

Negribu apstrīdēt — patiešām bija pagrīdnieki un komjaunieši, lai gan es toreiz nevienu netiku redzējis. Bet mēs līdz šim tikpat kā neesam minējuši to, ka simtiem lauku jauniešu bija apvienojušies mazpulkos (arī daudzi krievu jaunieši). Jāprasa — tā bija tauta vai nebija? Un kāpēc šo organizāciju 1940. gadā vienkārši tā ņēma un likvidēja? Manā skatījumā mazpulki bija lietderīgāki un mērķtiecīgāki par vienu otru tagadējo jaunatnes organizāciju, jo orientēja jauniešus uz māju kopšanu, zemes apstrādāšanu.

Padomāsim arī par toreizējo vēlēšanu sistēmu. Kādā veidā būtu jāsaprot 1940. gadā notikušo vēlēšanu tiesiskums? Tās taču faktiski organizēja viena mazskaitlīga partija, turklāt — ar ārvalsts karaspēka atbalstu.

Izlasot A. Pastores un F. Ņikiforova rakstu laikraksta «Ļeņina Karogs» 1989. gada 18. maija numurā «Vēlreiz par diskusiju», kurš domāts kā partijas rajona komitejā notikušās diskusijas rezumējums, nevaru tam piekrist un atzīt to par objektīvu. Diskusijas dalībnieku vairākuma domas tajā nav atspoguļotas. Cik atceros, neviens no runātājiem netika pieminējis nekādus «buržuāziskos nacionālistus». Attiecībā uz Latgales zemnieciniem tas izklausās ik neatbilstoši, ka nevar pat saprast, ko par to lai saka. Bet attiecībā uz «meža brāļiem» un «izstrebķiem» var teikt, ka par šo ārkārtīgi sarežģīto lietu izvairās vēl runāt pat vēsturnieki. Par to varēsim objektīvi spriest, kad pieklūsim arhīviem.

Man nav arī saprotams minētajā rakstā izteiktais apgalvojums, ka 1940. gadā plašas masas cīnījās par sociālismu. Es, notikumu aculiecinieks, gribu jautāt: «Kādā tad veidā?» Vai Latgales nabadzīgie zemnieki, ar milzu pūlēm gadu gaitā iekopuši savus zemes gabalinus, varēja ar ilgošanos gaidīt, kad viņiem tos atņems?

Nav saprotams arī secinājums par diskusijas noslēgumu. «Šīs cīnītājas masas» neesot apzinājušās staliniskās varas realizācijas metodes, viņu launumu utt. Toreizējos notikumus pieredzējušie liecinieki, to izlasot, var sākt domāt, ka palaiduši garām neievērotu pārbūves sākumu.

Lai ilustrētu, kā Latgales zemnieki reaģēja uz 1940. gadā izveidojušos stāvokli, minēšu dažus paša pieredzētus notikumus.

1941. gada ziemā (kad bija jau nodibināta padomju vara) dažās zemnieku sētās tika ierīkoti sarkanie stūrīši, kur pienāca laikraksti. Vīrieši tur labprāt pulcējās kopā, bet sanākuši spēlēja kārtis un dedzīgi pārspriieda baumas. Avīzes viņi nelasīja, lai gan krieviski sarunāties prata gandrīz visi pieaugušie. Kaut kur dzirdētos tā saucamo politruku izteicienus par kara neizbēgamību, pārfrāzēja un nāca pie secinājuma, ka Sarkanajai Armijai Latvija būs jāatstāj. Tas bija pavisam kas jauns, jo līdz 1940. gadam no Krievijas tika cerēts saņemt palīdzību, ja izceltos karš ar latviešu tautas vēsturisko ienaidnieku — Vāciju.

Maija beigās no Vārkavas pagasta tika nozīmēti šķūtnieki aerodroma būvei Žalumu stacijas rajonā. Braukt vajadzēja uz desmit dienām, lai pievestu granti. Kad zemnieki aizbildinājās ar lopbarības trūkumu, tika ieteikts plaut rudzus. Varas vīri, laikam, nezināja, ka zirgi rudzus neēd. Man gadījās vērot pēdējo braucēju mainu, kas bija izsūtīta jau kara sākumā. Pajūgu rinda apstājās ceļmalā pie meža, nogaidīja līdz tumsai un pagriezās atpakaļ. Tie, kas vēl bija strādājuši aerodromā un piedzīvojuši uzlidojumu, visi tūlīt izkliduši pa mājām.

Ir aculiecinieki, kas redzējuši sarkanarmiešus atkāpjoties caur Vārkavu un vedot līdzi ievainotos. Es pats redzēju nelielu kareivju grupu, kas gāja pāri laukam bez šineļiem un ieročiem. Ja runājam par iedzīvotājiem tad netiku redzējis nevienu bēgļu vezumu Krievijas virzienā. Bet pirmajā pasaules karā kurzemnieki, vāciešiem uzbrūkot, bija masveidīgi devušies bēgļu gaitās.

Iedzīvotāju attieksmi pret 1940. gada notikumiem raksturo arī tas, ka, karam sākoties, daudzi vīri un jaunieši sāka pulcēties mežos, bet runāt par iedzīvotāju bruņotu sacelšanos Latgalē tomēr nevar, jo ieroču viņiem nebija, ja nu vienīgi dažas medību bises.

A. DZEŅIS

Upmalas ciema Berezovkā

P. S. Publicēšanas gadījumā honorāru lūdzu pārskaitīt Kultūras fondam Preiļu pils atjaunošanai.

Zemniekam bija jāstrādā

Izlasījis rajona avīzes 18. maija numurā F. Ņikiforova rakstu, arī es ārzku izteikt savas domas.

Esmu tā laika zemnieks no Litaunieku sādžas. Mums piederēja 8,5 hektāri zemes, ģimenē bijām pieci bērni, un visi strādājām. Kad okupēja Latviju, latu pielīdzināja rublim. Rubļu bija daudz, bet lata maz, tāpēc Preiļos veikalus ātri vien izpirka jaunie saimnieki.

Preiļos organizēja tā saukto strādnieku gvardi, bet zemniekam nebija laika maršēt pa Preiļu ielām, viņam bija jāstrādā.

Nesaprotu, kāpēc tas skolotājs nezina, ka Preiļos bija četru klašu krievu pamatskola, un mācības varēja turpināt 6 klašu latviešu pamatskolā. Vēl Preiļos bija divgadīgā lauksaimniecības skola (pilī), kuru beidza divi mūsu ģimenes bērni, viens — ar zelta diplomu un 50 latus lielu prēmiju. Piebildīšu, ka latviešu pamatskolā 5. — 6. klasei krievu valoda bija jāmācās obligāti.

1941. gada jūnija sākumā zemniekus ar zirgiem aizsūtīja būvēt aerodromu Naujieneš stacijas tuvumā (uz divām nedēļām). Tur varēja redzēt daudzus pajūgus — zirgi bija sviedraini, un arī braucējiem muguras slapjas, jo bija jāved smagi akmeņi, kurus plašiem nācās iekraut un izkraut. Bija pateikts: jo ātrāk strādāsiet, jo ātrāk tiksiet mājās. Bet tad kādu dienu sāka ripot vagoni ar aizrestotiem logiem austrumu virzienā. Tur aizveda mūsu tautiešus. Tūkstošiem. To redzot, rokas nolaidās un darbs vairs nebija prātā.

J. BĒCS

Līvānos

Ugunsgrēks apvienībā VEF

Tikai 19. jūnija rītā, 17 stundas pēc tam, kad svētdien Rīgas ražošanas apvienībā VEF bija sācies ugunsgrēks, tika apslāpētas pēdējās liesmas. Ugunsgrēku pamanīja uzņēmuma militarizētās apsardzes darbinieki. Pulksten 11.56 tika signalizēts centrālajam ugunsdzēsības sakaru punktam. Cīņā ar uguni nekavējoties iesaistījās apvienības ugunsdzēsības daļa. Pulksten 12.04 tai palīgā devās Rīgas ugunsdzēsēji, bet pēc tam — Jūrmalas un Jelgavas ugunsdzēsēji, kā arī Padomju Armijas un Jūras Kara Flotes ugunsdzēsības daļas divi ugunsdzēsības sastāvi.

Ugunsgrēks sākās no nelielas administratīvās ēkas jumta. Taču cīņu ar to ļoti apgrūtināja stiprais vējš, kura ātrums brāzmās sasniedza 45 kilometrus stundā. Tāpēc liesmas drīz vien pārsviedās uz tuvējo gandrīz 400 metrus garo remonta un mehāniskās ražotnes korpusu, bet no tā — uz radiorūpnīcas «Tranzistors» korpusu. Ugunsgrēks faktiski pilnīgi izsitis no ierindas apvienības remonta bāzi, vienu no radiorūpnīcas cehiem un administratīvās ēkas augšējo korpusu.

Ugunsdzēsēji, kas rīkojās varonīgi un prasmīgi, nosargāja no uguns vismaz sešus uzņēmuma ražošanas korpusus, kas tieši piesiejas remontceham. Upuru nav. Pēc provizoriskiem datiem, nodarīti zaudējumi apmēram 5 miljonu rubļu apmērā. Ugunsgrēka cēloņi tiek noskaidroti.

I. KOVAĻENKO,
LATINFORM korespondents

Laikraksta nākamais numurs iznāks rīt, 23. jūnijā.

Redaktors P. PIZĒLIS

Aicina mācīties

JELGAVAS LINU RAŽOŠANAS APVIENĪBAS «LATVIJAS LINI» ARODSKOLA

izsludina audzēkņu uzņemšanu 1989./1990. mācību gadā šādās specialitātēs:

Meistara palīgs — uzņem jauniešus vecumā no 17 līdz 25 gadiem ar vidējo izglītību. Mācību ilgums 1,5 gadi. Mācību laikā maksā stipendiju no 60 līdz 70 rubļiem.

Audējas, vērpējas, lenču salicējas — priekšdziju vērpējas mašīnu operatores, tīnējas — šķeterētājas mašīnu operatores.

Šajās specialitātēs uzņem jaunietes vecumā no 15 līdz 25 gadiem ar 8. — 11. klašu izglītību. Mācību ilgums 1—3 gadi. Stipendija 40 — 50 rubļi. Mācību laiku ieskaita darba stāžā.

Mācību ražošanas prakses laikā audzēkņi saņem pilnu atalgojumu. Pēc arodskolas beigšanas darbs nodrošināts ražošanas apvienībā «Latvijas lini» ar šādu algu — 180 — 300 rubļi mēnesī.

Mācības un darbs — 5 dienas nedēļā. Audzēkņus nodrošina ar kopmītni. Teicamnieki pēc skolas beigšanas var turpināt mācības tehnikumos un augstskolās.

Mācības notiek latviešu un krievu valodās.

Iestājoties skolā, nepieciešami šādi dokumenti: dokuments par izglītību, dzimšanas apliecība vai pase, izziņa par veselības stāvokli, izziņa no dzīves vietas, 6 fotokartiņas (izmērs 3x4 cm), skolas vai darba vietas raksturojums.

Iesniegumus pieņem katru dienu, izņemot sestdienas un svētdienas, no plkst. 8.00 līdz 16.00.

Mācību sākums 1. septembrī.

Skolas adrese: 229600, Latvijas PSR, Jelgavā, Lapskalna ielā 18. Tālrunis: 23281.

MALNAVAS SOVHOZTEHNIKUMS uzņem audzēkņus ar astoņgadīgo izglītību bez iestājeksāmeniem

agronomijas,
lauksaimniecības elektrifikācijas,
lauksaimniecības mehanizācijas,
saimnieciskās darbības grāmatvedības uzskaites, kontroles un analīzes specialitātē (ar mājturības pamatiem).

Mācību ilgums:

agronomijas, lauksaimniecības elektrifikācijas un lauksaimniecības mehanizācijas specialitātē — 3 gadi 10 mēneši, saimnieciskās darbības grāmatvedības uzskaites, kontroles un analīzes specialitātē — 3 gadi 6 mēneši.

Mācības notiek latviešu un krievu valodā. Vidusskolu beigušos uzņem tikai otro kursu papildināšanai.

Tehnikumu beigušie iegūst:
agronoma,
tehniķa-elektriķa,
tehniķa-mehāniķa,
grāmatveža-plānotāja (ar mājturības pamatiem),
kvalifikāciju ar tiesībām iestāties augstskolā.

Bez tam mācību laikā audzēkņi iegūst darba profesijas:

traktorists-mašīnists A, B, C kategorijas vadītājs, elektromontieris, mašīnrakstīšana — lietvedība.

Sekmīgie audzēkņi saņem 30 rubļu stipendiju mēnesī, teicamnieki par 50 procentiem vairāk, bet tie, kuri mācās uz «labi» un «teicami» — 25 procentus vairāk. No saimniecībām komandētie attiecīgi par 30 procentiem lielāku stipendiju.

Tehnikumā ir kopmītnes un kopgalds, darbojas dažādi pašdarbības un tehniskie pulciņi, sporta sekcijas.

Iestājoties tehnikumā jāiesniedz šādi dokumenti:

sovhoztehnikuma direktoram adresēts iesniegums (veidlapa saņemama tehnikumā),

dokuments par astoņgadīgo vai vidējo izglītību (oriģināls),

4 fotokartiņas (3x4 cm),

izziņa par veselības stāvokli (086/y veidlapa),

izraksts no darba grāmatiņas (ja ir praktiskā darba stāžs),

norīkojums (ja mācīties komandē lauksaimniecības uzņēmums, iestāde vai organizācija),

Iestājoties jāuzrāda dzimšanas apliecība vai pase, karaklausības apliecība, ja persona paklauta karadienestam, karadienestā iesaucamā vecuma personas uzrāda izziņu no dzīves vietas).

Dokumentus pieņem no 1. jūnija līdz 7. jūlijam, vidusskolu beigušajiem līdz 14. augustam. Pēc šiem datumiem darbosies uzņemšanas komisija. Mācību sākums 1. septembrī.

Satiksme ar autobusiem līdz Kārsavai, ar vilcienu līdz Malnavas vai Kārsavas stacijai.

Ir pilsētas autobuss «Kārsava — Malnava».

Tehnikuma adrese: 228051, Ludzas rajons, p. n. «Vītoli», Malnavas sovhoztehnikums, telefons 31274 vai 33106.

OGRES 43. ARODVIDUSSKOLA

(228300, Ogrē, Meža prospektā 13, tālrunis 24711, 24668) izsludina audzēkņu uzņemšanu 1989./1990. mācību gadam šādās specialitātēs:

šūšanas iekārtu operatores,
adītājas,
vērpējas.
Mācību ilgums 3 gadi.
Lenšu iekārtu operatori.
Mācību ilgums 1 gads.

Uzņem jauniešus ar 8. — 11. klašu izglītību. Mācības notiek latviešu un krievu valodās. Mācību periodā audzēkņi saņem bāzes uzņēmuma stipendiju un 50 procentus no ražošanas praksē nopelnītās summas.

Absolventi strādās Ogres trikotāžas un vērpšanas ražošanas apvienībā. Ir kopmītne.

BEBRENES SOVHOZTEHNIKUMS

uzņem audzēkņus bez iestāju eksāmeniem ar astoņgadīgās un vidusskolas izglītību.

Mācību ilgums 3 gadi 10 mēneši, ar vidusskolas izglītību 2 gadi 10 mēneši. Mācības notiek latviešu un krievu valodā. Tehnikumu beigušajiem piešķir kvalifikāciju

veterinārfeldšeris, kā arī tiesības strādāt par **mākslīgās apsēklošanas tehniķiem.**

Audzēkņi, mācoties tehnikumā, var iegūt šofera un motocikla vadītāja tiesības. Tehnikumā ir kopmītne un kopgalds. Iestājoties tehnikumā jāiesniedz:

sovhoztehnikuma direktoram adresēts iesniegums pēc noteiktas formas,

dokuments par izglītību (oriģināls),

izziņa par veselības stāvokli (forma Nr. 086 y),

četras fotokartiņas (3x4),

izraksts no darba grāmatiņas par praktisko darba stāžu.

jāuzrāda pase vai dzimšanas apliecība,

raksturojums.

Dokumentus pieņem no 1. jūnija līdz 7. jūlijam astoņgadīgo skolu grupās un no 1. jūnija līdz 14. augustam ar vidusskolas izglītību. Vērtē atestāta rādītājus, pēc atestāta vidējās atzīmes. Sekmīgie audzēkņi saņem stipendiju 30 rubļu mēnesī.

Adrese: 228413, p. n. «Bebrene», Daugavpils rajons, Bebrenes sovhoztehnikums, telefons: Bebrene 64414.

DAUGAVPILS 38. CELTNIEKU ARODVIDUSSKOLA

1989./1990. mācību gadam uzņem audzēkņus šādās specialitātēs:

elektrometinātājs (jaunieši no 15,5 gadu vecuma),
mūrnieks, montētājs (jaunieši no 15,5 gadu vecuma),
krāsotājs, apmetējs (jaunieši, jaunietes no 15 gadu vecuma),
galdnieks, atslēdznieks (jaunieši no 15 gadu vecuma).

Uzņem astotās klases absolventus. Mācību ilgums trīs gadi. Audzēkņi iegūst vidējo izglītību un specialitāti.

Galdnieka, betonētāja specialitātēs uzņem jauniešus no 15 gadu vecuma un vecākus, astotās klases absolventus un demobilizētos karavīrus. Mācību ilgums viens gads. Audzēkņi iegūst tikai specialitāti.

Uzņemšana notiek, lai sagatavotu darbam Daugavpils vispārējā celtniecības trestā, kā arī pēc organizāciju, uzņēmumu norīkojumiem. Tiem, kuri mācās uz «4» un «5», trests izmaksā stipendiju — 30 rubļu mēnesī.

Apmācības notiek latviešu un krievu valodā.

Iestājoties nepieciešami sekojoši dokumenti:

apliecība par izglītību,

dzimšanas apliecība vai pase,

raksturojums,

izziņa no dzīves vietas un par ģimenes sastāvu,

medicīniskā izziņa, forma 086/y (komisija jāiziet ražošanas apvienības «Ķīmiskā šķiedra» poliklīnikā),

četras fotokartītes (3x4 cm).

Mūsu adrese: 228400, Daugavpilī, Gagarina ielā 87.

Tālrunis: 46700.

Darba laiks no plkst. 9.00 līdz 17.00, pārtraukums no plkst. 13.00 līdz 14.00. Sestdienās darba laiks no plkst. 9.00 līdz 14.00. Brīvdiena — svētdiena.

Pelēču ciema Tautas deputātu padomes izpildkomiteja rīko Mirušo atceres dienu 2. jūlijā:

Anengofas kapos — plkst. 10.00,
Solkas kapos — plkst. 11.00,
Vecumu kapos — plkst. 12.00,
Krasnogorkas kapos — plkst. 14.00,
Gornijašu kapos — plkst. 15.00,
Pelēču kapos — plkst. 16.00,
Bramaņu kapos — plkst. 17.00,
Džeriņu kapos — plkst. 18.00.

Lūdzam apkopt piederīgo kapu kopiņas.

Paziņojumi

FR. ROZIŅA MALTAS SOVHOZTEHNIKUMS uzņem audzēkņus

zootehnikas,
lauksaimniecības mehanizācijas,
ēku un būvju celtniecības un ekspluatācijas specialitātēs.

Tehnikumu beigušie iegūst zootehniķa, tehniķa-mehāniķa vai tehniķa-celtnieka kvalifikāciju ar tiesībām iestāties augstskolā.

Mācības notiek latviešu un krievu valodā. Pirmajos kursos uzņem jauniešus un jaunietes ar astoņgadīgās skolas izglītību, bet otrajos kursos mācību grupu papildināšanai — ar vidusskolas izglītību. Mācību ilgums visās specialitātēs 3 gadi 10 mēneši. Mācību laikā audzēkņi iegūst papildu profesijas: mehanizētās slaukšanas meistara, III klases traktorista-mašīnista, III kategorijas konstrukciju montētāja, II kategorijas apmetēja, galdnieka, mūrnieka, B un C kategorijas vadītāja tiesības (atkarībā no specialitātes).

Ar 1989./90. mācību gadu tiek uzsākta astoņgadīgo skolu absolventu sagatavošana jaunā specialitātē «Lauksaimniecības produkcijas ražošanas tehnoloģija un organizācija», kurā audzēkņi apgūs fermeru saimniecību, nomas kolektīvu un lauksaimniecības kooperatīvu vadīšanas iemaņas, kā arī iecirkņu priekšnieku un brigadieru darba iemaņas. Audzēkņi apgūs vidējo un vispārējo lauksaimniecības izglītību ar tiesībām turpināt mācības augstskolā. Pamatā tiks apgūtas lauksaimniecības mehanizācijas, kā arī agronomijas, zooveterinārijas, ekonomikas u. c. lauksaimniecībā nepieciešamās zināšanas. Audzēkņi saņems plaša profila tehnologa organizatora diplomu, iegūs šofera, traktorista un citas lauksaimniecības tehnikas vadīšanas tiesības, apgūs atslēdznieka, elektriķa, celtnieka u. c. lauksaimniecībā nepieciešamo darbu pamatiemaņas. Apmācības jaunajā specialitātē notiks latviešu valodā.

Audzēkņi, kas sekmīgi mācās, saņem 30 rubļus stipendiju mēnesī, teicamnieki par 50 procentiem vairāk, bet tie, kas mācās uz labi un teicami, — par 25 procentiem lielāku stipendiju. Audzēkņi, kurus mācīties komandējušas organizācijas, saņem par 30 procentiem lielāku stipendiju.

Tehnikumā ir kopmītnes un ēdnīca. Visās specialitātēs 1989./90. mācību gadam tehnikumā uzņem bez iestājeksāmeniem. Dokumentus audzēkņiem ar astoņgadīgo izglītību pieņems līdz 12. jūlijam, bet vidusskolu absolventiem līdz 15. augustam.

Jāiesniedz šādi dokumenti:

iesniegums,

dokuments par izglītību (oriģināls),

izziņa par veselības stāvokli (086 y veidlapa),

5 fotokartiņas (3x4 cm),

izraksts no darba grāmatiņas (ja ir praktiskā darba stāžs),

darba vietas komandējums (personām, kuras mācīties uz tehnikumu komandē organizācija),

pase, dzimšanas apliecība, karaklausības apliecība (jāuzrāda).

Mācību sākums 1. septembrī.

Satiksme ar autobusu: «Rēzekne — Glužneva — Malta» vai «Rēzekne — Vertukšņa — Maltas sovhoztehnikums».

Mūsu adrese: Rēzeknes rajons, pasts «Lūznava», Fr. Roziņa Maltas sovhoztehnikums, indekss 228113.

Telefoni: Lūznava 45314, 45481, 45370.

Gaidām sovhoztehnikumā!

Administrācija

INDIVIDUĀLO BIŠU DRAVU ĪPAŠNIEKU IEVĒRĪBAI

Preiļu rajona agrokooperatīvā biedrība dara zināmu, ka šī gada III ceturksnī tiks iedalīts cukurs — bišu rudens piebarošanai.

Katram dravas īpašniekam līdz šī gada 20. jūlijam jāierodas agrokooperatīvajā biedrībā, lai ņemtu uzskaitē cukura saņemšanai. Līdzi jābūt dravas pasei ar atzīmi par esošo saimiņu skaitu un šogad nodotajām analīzēm rajona vetlaboratorijā. Reģistrācija notiks Preiļos, Brīvības ielā 5 a no plkst. 9.00 līdz 18.00, izņemot sestdienas un svētdienas, bet Līvānos — Rīgas ielā 81, biedrības veikalā no plkst. 9.00 līdz 18.00, izņemot svētdienas un pirmdienas.

Valde

JĒKABPILS RAJONA SAUKAS LAUKSAIMNIECĪBAS SKOLA

aicina absolventus un bijušos darbiniekus **uz salidojumu 26. augustā plkst. 16.00.**

Darbosies pasūtījumu galds.

PĀRDOD viensētu Rudzētu ciema Lācupos, Paulīna Brūvere. Ziņas līdz 25. 07. pa tālruni — 35312, no 01. līdz 25. 07. pirmdienās, trešdienās, piektdienās no plkst. 16.00 līdz 18.00.

Vai dzīvība ar manī joko?
Tik īsā laikā nevar spēt
Ne savu rudzu lauku nokopt,
Ne mīlestību izmīlēt.
(I. Ziedonis)

Sāpju brīdī esam kopā ar Staņislavu Korsaku, MĀSIŅU smiltājā izvadot.

2. iecirkņa mehanizatori

Kāpēc, nāve, tik skarba tu bīji,
Atņēmi to, kas dārgs bija mums.
(V. Rūja)

Negaidīto skumju brīdī esam kopā ar Laimdotas Ziemeles ģimeni, izvadot VIRU un TĒVU pēdējā gaitā.

Rimicānu fermas kolektīvs

Sāp sirds, no tēva šķiroties,
Kad viņa taka smilšu kalnā iet.
(J. Rūsiņš)

Izsakām dziļu līdzjūtību Jurim un Dzidrai, no TĒVA atvadoties.

Rimicānu skolas darbinieki

Smelgs lakstīgala,
Un dzeguze sauks —
Rīta gaviles atskanēs birzī,
Tikai tevi šī dziesma vairs
neatsauks.
(V. Plūdonis)

Sāpju brīdī izsakām visdziļāko līdzjūtību piederīgajiem, PĒTERI ZIEMELI smiltājā izvadot.

Kolhoza «Dzintars» kolektīvs

Vēl galā nav darbs,
Vēl nebeidzās dziesma,
Iejaucās liktens skarbs,
Nodzisa dzīvības liesma.
(J. Sirmbārdis)

Dalām bēdu smagumu ar piederīgajiem, PĒTERI ZIEMELI izvadot kapu kalniņā.

Kolhoza «Dzintars» mehanizatori

Lēks saulīte citu rītu,
Druvas, sīlus apraudzīt.
Tēvs gulēs mūža miegu
Baltos smilšu palagos.
(T. dz.)

Izsakām līdzjūtību Kazimiram Brokam, no TĒVA atvadoties.

Kolhoza «Sarkanā ausma» 2. iecirkņa kolektīvs

ĻEŅINA

MŪSU ADRESE: 228250, Preiļos, Komjaunatnes ielā 1.

KAROGS

REDAKCIJAS TĀLRUŅI: redaktors — 22059, redaktora vietnieki — 22154, atbildīgā sekretāre — 21996, partijas dzīves un padomju celtniecības nodaļa — 21769, agrorūpnieciskā kompleksa, sporta, skolu un jaunatnes dzīves nodaļas — 21759, rūpniecības, celtniecības un kultūras nodaļas — 21985, foto korespondents — 22203, korektori, grāmatvedība, uzziņas par sludinājumiem — 22305.

Laikraksts iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās latviešu un krievu valodās. Iespiests Latvijas izdevniecību, poligrāfijas un grāmatu tirdzniecības ražošanas apvienības Daugavpils tipogrāfijā (Daugavpilī, Vaļkas ielā 1). Izdevniecība «Zvaigzne» (Rīgā, M. Gorkija ielā 105). Viena rus. iespiedlokšņa. Ofsetiespiedums.

«Ленина Карогс» («Ленинское знамя»). Газета Прейльского районного комитета КП Латвии и районного Совета народных депутатов на латышском языке.

Metiens 14 720 eksemplāri (latviešu valodā — 10352 eks., krievu valodā — 4368 eks.).

Indekss 68169.

Pas. 866.